

at turde tillade mig den Bemærkning, at det er en meget urigtig Opfattelse af Commissionens Virksomhed og dens Arbejde, der gjør sig gjældende her i Salen. Der har under hele Commissionens Virksomhed ytret sig Meningsforskjelligheder. Der er afflemt over enhver enkelt Paragraph; der har ikke været Enighed om enhver Paragraph, som fremtræder i det endelige Arbejde, men man er bleven enig i Commissionen om ikke uden, hvor man ansaae det af den yderste og høieste Grad af Vigtighed, at lade den Uenighed, som saaledes aabenbarede sig indenfor Dørene, træde udvortes kjendelig frem, og jeg troer, at det høie Thing vil fortaae, at det kan være en fuldkommen rigtig Fremgangsmaade ved et Lovarbejde af den Natur. Der har været Uenighed om mangfoldige Punkter i Lovarbejdet, saaledes som det træder frem, men i Lovudkastet og i Motiverne viser saadan Meningsforskjæl sig kun paa to Steder, hvor nemlig de paa gjældende Medlemmer af Commissionen have holdt saa stærkt paa deres Anskuelse, at de have troet, at maatte gjøre Forbring paa, at den kom til Udtalelse i Motiverne eller gennem særlige Forslag. Det ene Tilfælde er med Hensyn til Bøders Afsoning, hvor det viser sig gennem Lovudkastet, det andet er med Hensyn til Straffene for Legemsbeskadigelse; men der har været mangfoldige andre Paragrapher, med Hensyn til hvilke en Meningsforskjæl har aabenbaret sig, og det har navnlig været Tilfældet med en af de Paragrapher, som den ærede Justitsminister lagde saa overordentlig Vægt paa, en Tid lang endogsaa i den Grad, at han vilde bewirke det kongelige Vetos Anvendelse i den Sag, nemlig § 92. Der blev herom, naaget Meningsforskjællen ikke træder frem i Motiverne, kæmpet stærkt mellem to Partier. Af Motiverne vil det sees, at det under Forhandlingen af § 92, som den ærede Justitsminister heldigviis ikke længere holder paa, blev udtalt i Commissionen, at det, der her skal kaldes en Forbrydelse, endogsaa kunde fremtræde som en fortjenstlig Handling, og den,

der motiverede denne Anskuelse, er den Mand, der har den Ære at være det høie Landstings Ordfører, men han blev overstemt, og efter en almindelig Overenskomst fremtraadte denne Dissens ikke i en særlig Paragraph, og heller ikke optoges der i Motiverne nogen Udtalelse af ham og dem, der fulgte ham, om, at de havde en saadan Indvending mod Paragraphen. Jeg tør ikke sige, at jeg ligeledes modsatte mig denne Paragraph, om hvilken der idag er forhandlet, jeg tør ikke fragaae, at jeg maatte en kort Tid har været aandsfraværende, eller hvad man vil kalde det, da man forhandlede denne Paragraph; men det har jeg sagt, og det kan dog vel ikke være glemt, at den blev optagen i den sidste Time, og allsaa ikke i Udvalget kunde blive Gjenstand for nogen væsentlig og grundig Forhandling. Den blev optagen, fordi man paa den Tid ved dens Optagelse troede at kunne naae noget Godt, og det er vist, at Forbrydelse af den Art aldrig have fundet Sted i Kongeriget, saa at det for dettes Vedkommende kunde være temmelig ligegyldigt, om den stod der, naar den maatte kunde komme til Anvendelse et andet Sted, og det var det, vi meente. Jeg troer saaledes, at saavel Commissionens almindelige Stilling som Ordførers specielle med Hensyn til denne Paragraph er fuldkommen forsvarlig. Det er ganske vist, at Commissionen har optaget den; men at den ikke har værdiget den den fulde Opmærksomhed, som den burde, er idag tilstrækkelig gjort gjældende af den ærede Formand i Udvalget (Krieger). Det er fremdeles fuldkommen sandt, at, som Paragraphen staaer, kan den ikke optages; thi den omhandler en fuldkommen lovlig Handling, nemlig at deeltage i indenlandske Forsamlinger eller at træde op der for at kæmpe mod Forsamlingen. Hvad Paragraphen iøvrigt indeholder, baade den første og den anden Deel, er almindelige Forsøgshandlinger. Den høitærede Landstingsmand, som sidder paa min venstre Side (Mabvig), udtalte nogen Tvivl om, hvorvidt det, som omhandles i den første Deel af Paragraphen, nemlig at sætte